વસંત પ્રભા.

નાટકનાં ગાયનો

છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર,

બાપુલાલ બી. નાયક.

મુંબઈ ગુજરાતી નાટક મંડળીના માલિક.

હાલ મુકામ અમદાવાદ ઘીકાંટા માસ્તર થીએટર.

આવૃત્તિ ૧૧ મી   પ્રત ૫૦૦૦.

શ્રી જૈન એડવોકેટ પ્રેસ ઘીકાંટા અમદાવાદમાં વાડીલાલ
બાપુલાલ શાહે પ્રસિદ્ધ કર્તા માટે છાપ્યું.

સંવત ૧૯૮૧   સને ૧૯૨૫

મૂલ્ય ૦-૪-૦

મુખ્ય પાત્રો

પુરૂ વર્ગ.

રાજા

વસંતસેન....................પાટવી કુંવર.
કુમાર ....નાનો કુંવર.
સરદાર.........................સેનાપતિ, રાજાનો પિત્રાઈ ભાઈ.
ડોસો......................... રાજ્યનો ખવાસ.
મોતીચંદ................ડોસાનો મિત્ર.
લાખો.........................તેનો મોટો દીકરો, રાણીનો ખવાસ.
નાનો........ .... .ડોસાનો નાનો દીકરો.

યોગી, પ્રધાન, દરબારીઓ, સિપાહીઓ વગેરે૦

સ્ત્રી વર્ગ.

મદના ....નવી રાણી, નાના કુંવરની મા.
પ્રભા.... .... વસંતસેનની સ્ત્રી.
દાસી .. .. મદનાની દાસી, સરદારનું પ્રેમ પાત્ર.
જેઠાણી.............લાખાની વહુ
દેરાણી.............નાનાની વહુ

દાસીઓ, વારાંગનાઓ, વગેરે.

નાટકનો સાર.

અંક ૧ લો

નાન્દી—સૂત્રધાર અને નટી નાટક સબંધી વાતચીત કરેછે.

પ્રવેશ ૧ લો—કુંવર વસંતસેન તથા તેની સ્ત્રીનો પ્રેમ વિનોદ વસંતની નવી મા રાણી મદના વસંત ઉપર મોહિત થાય છે, તેને રાજાને નામે પોતાના મહેલમાં તેડાવે છે

પ્રવેશ ૨ જો—મદના વસંતને કહે છે કે તારી સાથે મારૂ સગપણ થવાનું હતું તે તોડી મને તારા બાપને પરણાવી તે મારા બાપની ભૂલ થઇ છે માટે તું મારી સાથે પ્યાર કર, વસંત તરછોડી ચાલ્યો જાય છે.

પ્રવેશ ૩ જો—વસંત સંસાર તજી જંગલમાં જાય છે પ્રભા પણ સાથે જાય છે

પ્રવેશ ૪ થો—રાણીનો ખવાસ લાખો તથા તેનો નાનો ભાઈ પોતાના ડોસા બાપને દુઃખ દે છે તેમજ તેઓની વહુઓ પણ પીડે છે

પ્રવેશ ૫ મો—વસંતે જતી વખતે એક પત્ર રાજાને લખેલો, તે પરથી રાજાની રજા લઇ રાણી તેને પાછો બોલાવવા તેની પાછળ જાય છે.

પ્રવેશ ૬ ઠ્ઠો—વનમાં વસંત-પ્રભા આવે છે. યોગી પાસેથી ઉપદેશ લે છે; મદના આવી વસંતને પકડી જાય છે, અને પ્રભાને ઓઢીં નાંખવા જાય છે. દરમ્યાન યોગી પ્રભાને બચાવી લે છે.

અંક ૨ જો.

પ્રવેશ ૧ લો—પ્રભાની મરજીથી તેને તેના પતિ પાસે યોગી પોતાની યોગ શક્તિથી મોકલે છે

પ્રવેશ ૨ જો—વસંતને લલચાવવા ગણી વેશ્યાઓને કહેછે, પણ તેઓ વસંતના ઉપદેશથી શાં થઈ જાય છે, એથી રાણી ચીડાય છે; તેનું મન સંહાર તરફ ઢળે છે, પ્રભા નકુ -પે આવે છે.

પ્રવેશ ૩ જો—પેટીમાં પથરા ભરી નાણું છે એવો ઢોળ ડોસો તથા તેના દોસ્ત મોતીચંદ કરે છે, -થી લોભાઈ છોકરાઓ ચાકરી કરવા મંડે છે, પોતાના રૂપીઆ બદલ મોતીચંદ પેટી ઉપર દાવો કરે છે તેથી છોકરાઓ પોતાની પાસેના બધા પૈસા આપી પેટી છોડાવે છે, એ બધા રૂપીઆ લઈ ડોસો કાશી ચાલ્યો જાય છે. પછી પેટી ખોલતાં તેમાંથી પથરા નીકળેલા જોઈ છોકરા પસ્તાય છે.

પ્રવેશ ૪ થો—સરદાર રાણી પાસે છુપો આવે છે; નાનો કુંવર તે જોઈ જાય છે અને બાપને ચેતવવા જાય છે; સરદાર તેનું ખૂન કરે છે, અને તેને વસંતે માર્યો, એમ રાજાને કહે છે.

પ્રવેશ ૫ મો—પ્રભા વસંતને દોડાવે છે, અને જંગલમાં મોકલી દેવા માંડે છે; દરમ્યાન રાજા આવે છે અને વસંત નિર્દોષ છે, એમ સમજે છે વસંત જાય છે, રાણી વસંતને ઝેર પાવા આવે છે, સરદાર તથા રાણીની વાત સાંભળવાથી રાણી-સરદારના બધા પાપ રાજા છુપી રીતે જાણે છે.

પ્રવેશ ૬ ઠો—રાજાની દવામાં રાણી ઝેર ભેળવે છે, રાજાની મરવાથી પ્રભા વારે છે, રાજા તેને સીસામાંનું અર્ધું ઝેર તથા પોતાને હાથે લખેલો રાણી-સરદારના પાપનો હેવાલ આપી મોકલી દે છે. પછી સરદાર તથા રાણીનો તિરસ્કાર આપી તેમના ઉપર વેર લેવા તેને બળાત્કારે પરણવાની ફરજ પાડે છે અને રાજ્ય સોંપી ઝેર પી મરી જાય છે

અંક ૩ જો.

પ્રવેશ ૧ લો—સ્ત્રીના મોહમાં ન લપટાયાથી વસંતને અભિમાન આવે છે અને પોતાને સિદ્ધ થઈ ગયો માને છે, ગુરૂ તથા પ્રભા તેને ઠેકાણે લાવવા યુક્તિ રચે છે

પ્રવેશ ૨ જો—પ્રભા બીજા વેષમાં વસંતને મોહ પમાડે છે.

પ્રવેશ ૩ જો—સરદાર-રાણી પરણીને આવે છે, સરદારને ગાદી મળે છે, પણ સત્તા રાણીના હાથમાં છે, રાણી પ્રેમ વશ થઈ તે સત્તા સરદારને લખી આપે છે. સરદાર એક દાસી ઉપર પ્રેમ બતાવે છે અને રાણીની દુર્દશા કરે છે

પ્રવેશ ૪ થો—ગુરૂ વસંતને ગ્રહસ્થ ધર્મ પાળવા ઉપદેશ કરે છે અને પ્રભા તથા વસંતને યોગબળથી રાજમહેલમાં લઈ જાય છે

પ્રવેશ ૫ મો—પસ્તાતી રાણીને રાજા તથા કુમારનાં પ્રેત દેખાય છે, સરદાર રાણીને દગાથી ઝેર પાય છે અને ઝેર તથા લેખ લઇ લેવા જાય છે; રાણી તેને મારે છે. મરતી રાણીના પશ્ચાત્તાપથી દયા આઈ યોગીની સાન્નિધ્ય પ્રભા તેને પાતિવ્રત્યનું પુણ્ય આપે છે તેમજ વસંત પોતાનુ પુણ્ય રાજા તથા કુમારને આપે છે; તેથી ત્રણેનો ઉદ્ધાર થાય છે, વસંતને રાજ્ય મુગટ પહેરાવાય છે આનંદ !

વસંત-પ્રભા

અંક ૧ લો.

સૂત્રધાર— ૧

તવ ચરણ તાત મંગલ સુખકર,
આરંભે નમી વિનવું ઉમાવર,
ભૂપ કલ્યાણકર કર નજર— તવ૦
દ્યો બુદ્ધિ વિભુ નિર્મળ એવી,
ધર્મ નીતિના સૂત્રથી ગુંથીત;
વિશ્વ વિલાસ ખચિત નાટક શુભ
થાય સર્વ જનને હિતકર— તવ૦

નટી— ૨

નીતિતણી તજી વાત નાથ,
શીદ અનીતિનું નામ દઇએ ?
દેવ મંદિર મૂકીને કેમ,
દુષ્ટના આવાસે જઇએ,— નીતિ૦
દૂધ તજીને દારૂ શું પીવો ?
રામ ભૂલી કાં કામ સેવો ?
કોયલને તજી કાગ પાળી શું હિત થાયે ?
પાપનો ન પડછાયો લઇએ— નીતિ૦

નટી—　　　૩

મૃગનયની યુવતી
રંગીલી હાં છબીલી હાં
શોભતી મધુરી શી શિયળવતી—મૃગ૦
સોળ સજી શણગાર સતી એ
પંથ પિયુનો જોતી
રસ ઝરતા નયણા હરખે
રતિ સરખી મન ગમતી રસીલી મૃગ૦

સખીઓ—　　　૪

કેવી ચાંદની આ રૂપાળી
વ્હાલ વધારી, વ્હાલ વધારી;
ભોલી ભોલી બની છે આ નાર—　　કેવી૦
મોહન મળવા ચાલી માનિની આ,
શ્વેત વસનથી સજી ભામિની આ;
શોભે રમણી આ કેવી રસાળી
ભાળી જો નિહાળી આ નાર—　　કેવી૦

પ્રભા—　　　૫

મને રંગભીનો લાલ બોલાવે,
એજી હા હું તો સાદ સુણી સુની જાગી ઉઠી-મને
સ્વપ્ને પિંજર પોપટ પિયુને
પૂરી પઢાવતા ભાવે,
ઉડી ગયો કહીં? ક્યાં જઇ છૂપાયો?
હવે કોણ બતાવે?

સખીઓ— ૬

જાઓ વ્હાલાને વેગે વધાવો,
માળ પહેરાવો, પુષ્પથી છાઓ,
અંગ અંગે પુષ્પોના વાઘાથી સજાવો—જાઓ૦
વસંત—કુસુમ સમાં કાય ત્યાં પુષ્પ સોહાય,
શિયળ સુગંધી સંસારે એ ફેલાય;
પ્રભા—રતિપતિ છે સુગંધી,કુસુમોની કુંજે સોહાઓ-જાઓ૦

પ્રભા— ૭

પિયુ રસ ઝુલે ઝુલો આવો,
જગ રંગતરંગે હા ભર્યું જગ રંગતરંગે,
જીવનનો એ છે મીઠો લ્હાવ— પિયુ૦
હું રસભીની વાદલડી ને,
તું રસભીનો નાથ;
યૌવનનાં મદઘેર્યાં તરંગે,
હીંચીએ જોડી હાથ બેઉ સાથ— પિયુ૦

પ્રભા— ૮

માનો માનોને રસાલા,
આતો ન સારી વાત,
છેક આમ શું કરો છો,
બોલાવે જાઓ તાત— માનો૦
વસંત—રસીલી પ્રેમ પાન અમૃતે જીવાયે,
પ્રભા—હાજી પ્રેમવાટ જાણું છું પ્રિયા,
કટાક્ષે વિંધાઇ ઘેલી થઇ રહ્યા,
વીતી જાય રાત વાતે નાથ શું ઘેલા થયા....માનો૦

૯

વસંત—બોલ માત્ર છે ભાઇ બ્હેન ? શું માતા એવું ઉચ્ચારો?
મદના—વળે ગમે તેમ જીભ ચામની એનો તે શું ઉધારો?
વસંત—બ્હેન કહી તે બને બાયડી માતા એ શું વિચારો,
કુવિચારો !
મદના—નામ ગમે તે લીયો, શેલડીનો રસ લાગે જીભે પ્યારો
પ્યારો-બોલ૦
વસંત-કંકુ તજી કાજલ કાં ભૂસો ? ભરો પાપનો ભારો ?
હાં ભારો !
મદના—તું શું સમજે? અમે પંખીડ પ્રેમ મોતીનો ચરતાં
ચારો, ચારો-બો.લ૦

વસંત— ૧૦

જરી શરમ રાખ નહીં બન હેવાન,
છેક ન બન ક્ષુદ્ર વ્યભિચારી,
અરે છોડી દે ન જગલજ,
માહે માન માન— જરી૦
મદના—તને જોઇને ભૂલા છું સર્વ જ્ઞાન હું,
હેતુ એ છે મને ન ભાન
હેતું પ્રાણદાન.
વસંત—ઓ સાંભળી આ અંતર બળી જાય છે,
જીવવાની આશા રાખે કરી વિષયપાન પાન ?-જરી૦

પ્રભા— ૧૧

બાગ્રે પ્રેમ ભરેલું
પ્રભુને રૂપે વિશ્વ દીસે આ છાવરેલું— બાગ૦

પ્રેમે બનાવે, પ્રેમે નિભાવે,
પ્રેમને રંગે રમેલું,
ચેતન જડ સૃષ્ટિમાં વમેલું,
જ્યોતિ પ્રભુનું છે વ્યાપી રહેલું— ભાળું૦

વસંત-પ્રભા-- ૧૨

સીતાપતિનું નામ પ્યારૂં
અમને લાગે સારૂં— સીતા૦
માયા તણા સ્વપ્ના ઉડી ગયાં હાંરે
કીધું જગત જુદું ન્યારૂં— અમને૦
સાચા સ્નેહાને આજે ઓળખી લીધો
ઘટમાં થયું અજવાળું— અમને૦

ડોસો— ૧૩

ઘડપણ આવ્યું ભાઈ અરેરે આવું— ઘડ૦
કાન ઉજ્જડ થયા આંખે ન સુઝે,
ચાલવું લાકડી લઈ— અરેરે૦
દીકરા વહુઓ મ્હાલે મજામાં,
આપણું કોઈએ નહીં— અરેરે૦
ડગલેને પગલે ઢુંઢતો ખોળું
હાય જુવાની ક્યાં ગઈ '— અરેરે૦

પ્રભા— ૧૪

ખીલી આ વનની શી બહાર સખે
વૃક્ષ વૃક્ષ પર વેલી જાય લળી,
અજબ પ્રેમ અનુસાર— સખે-ખીલી૦

નવીન પુષ્પની મીઠી સુવાસે,
તૃપ્ત પવન સુખકાર;
શાન્તિ શાન્તિ મન થાય જોઈ વન,
જાય હૃદય બલિહાર— સખે-ખીલી૦

પ્રભા— ૧૫

બાળે નર્કની જવાળાની માંહ્ય,
પાપ તમારાં તોએ ન ધોવાય,
એવાં કર્મ કરો છો સદાય.—હાય. બાળે૦

જાણે મરણ નથી તમ શીષ
આંધળા જાણે થયા જગદીશ
આ ખુમારી ઉતરી જાશે,
લેખાં લેશે જ્યારે જગનો ધણી-હાય. બાળે૦

અંક ૨ જો.

સખી— ૧૬

કાળની આશી ગહન ગતિ,
ઘડી એકમાં પલટાવે દશા.
રાયની રંકસમી થાય સ્થિતિ— કાળની૦
રાજ વૈભવમા મ્હાલતાં તે,
વન વન થયો વાસ
તહીંથી અરે વિખુટાં કરે,
સતી કયાં ફરે પિયુને સ્મરે;
મુંઝાય છે મતિ, પાપી પંજે પડયા પાત—કાળની૦

વેશ્યાઓ— ૧૭

મદભરી જુવાની યાર,
રસ લેજો લુંટી દિલદાર,
અહો દિલદાર.
નાજુક ખીલતી હું ચમેલી,
તું રસીલો ને છબીલો;
ભ્રમર મધુ પીનાર,
અહો પીનાર—હાં હાં— મદ૦

૧૮

વસંત—શ્રી રામચંદ્ર રઘુવીર
શ્રી સીતાપતિ, ભજી લેને મન અવસર આવે એળે
વહી જશેજી.

વેશ્યા—ખીલી વસંત છેલા ખીલી જુવાની છેલા!
રસિયા રસ પી લેને સુખધામ.

વસંત—ખીલી વસંત તેવી ખીલી ફુલવાડી બાળા!
પ્રભુને શણગારી લે મન લ્હાવ્યું—શ્રી સીતાપતિ૦

વેશ્યા—રમણી રૂપાળી હેને હૈડે ધરી લે વ્હાલા!
પીલે અધરામૃત રસનું પાન;

વસંત—નાથના નાથને એ અંતર ધર પ્રીતે બાળા!
કરી લેને કાયાનું કલ્યાણ— શ્રી સીતાપતિ૦

ડોસો ને મોતીચંદ— ૧૯

રૂપૈયાજી દુનીયાના સરદાર
રાજા અને વિદ્વાન નમે વળી શેઠ અને શાહુકાર.
ક્યો સલામ સલામ હજારવાર,
તારી નજર બને જરી ક્રૂર,
બાયડી કહે જા પીટ્યા દૂર,
દીકરા કહે તું બાપ નહિ.
આંખની એ ઓળખાણ રહે નહીં લગા—રૂપૈ૦
ધોળાંપતીકાં આવે જ્યાં હાથ,
બાયડી કહે કે ઓ પ્રાણનાથ;

ટીકશ રોઈને હાએ પાય,
સાચો સૌનો રોઢ પ્રભુ તું રૂપૈયા ચાર—ક્યો૦

૨૦

જેઠાણી—નાકની નથની ને કાનની વાળી,
હીરાના એરીંગ લઈશ દેરાણી.

દેરાણી—ઝાંઝર ઝમકે ને નેપુર ઠમકે,
બંગડી પહેરવા જઈશ જેઠાણી.

જેઠાણી—નવસર હાર ને ઝુલતી દામણી,
અંબોડે ફુલ હું લઈશ દેરાણી

દેરાણી—નાતમાં મ્હાલુ ને ગામમા ચાલું.
લટકતી લ્હાણુ હું લઈશ જેઠાણી.

છોકરો—   ૨૧

બાપા તારે માટે આ રાખ્યું છે આ ઠામ,
થાશે જ્યારે ઘરડો ત્યારે આવશે એ કામ—બાપા૦
દેતો તારા બાપને આ ઠીબ ભરી છાશ,
પાઈશ તને બાટી ત્યારે હૈયે થાશે હાશ.
તું દેતો ડોસાને ટાઢો બાજરાનો બાટો,
હું તને આપીશ લુખો બટીનોજ આટો;
રાખતો તુ ઘરમાં ને હું રાખીશ છેટો,
તારાથી સવાયો થાઉ તોજ તારો બેટો,
હાં-હાં-હાં-હાં હાદઉ હું ન ખોટો દામ-બાપા૦

૨૨

મદના—જાની મીલાવો રસીલા વિના હું દીવાની.
સરદાર—દિલ મારૂં થઇ જાય પાણી પાણી,
મદના—વાહ! સાચી મહોબતની નિશાની— જાની૦
સરદાર—પ્યારી તુ મારી રસિક રંગીલી,
હું મહોબતનો ચેલો ઘેલો-કામસેન.
મદના—જોઈ છબીલી છબી ઠારૂં નેન.
સરદાર—ઓ તીરછી નજરથી ન મારો હવે;
મદના-તારે રૂપે વારૂં હું જાન ઓ જાની તે તો કરી છે
દીવાની— જાની૦

મદના— ૨૩

કરો નજર મીઠી મુજપરે દયા દિલભરે, કુંવરજી વિનવું.
મુજ ગુન્હા મને સાભરે જીવ થરથરે, કુંવરજી વિનવું
સાગર સરખા શીળ તમારા, તુચ્છ હું માછલી.
દીધું દુઃખ મે અમાપ મારા પ્રકટયાતાં પાપ;
કરો માફ જોડું હાથ વીરા આપ છો ઉદાર—કરો૦

પ્રભા— ૨૪

હો હઠીલા રાણાજી
ન કરો આ વિચાર.
એટલી અરજ માનો માનો— હો૦

ધીરા નર નહિ દુ ખી આથે,
જીવન વિફળ ગુમાવે,
વિચારો રાણાજી.
શો એમાં લાધે સાર ? ઋટકી૦

અંક ૩ જો.

વસંત— ૨૫

હે મન આ . .
આજ ખુશ ગા ! નજ-
ચોગની . ભૂખ
ચારી —ડી નિજ ....— હે મન૦
પછી પ્રભુના સ ખી
અદ્ભુત શક્તિ વળી,
માયાને વશ કરી,
નિર્ભય જગમાં વિચાર— હે મન૦

પ્રભા— ૩૬

કાંઇ લાગો પાણીપરે મ્હેર પિતાજી,
ડુબતી આ દીન રમણી ઉગારો;
* ભૂલતીનું ભાન લાવી શીરૂજી સુધારો આજી—કાંઇ૦

લુબ્ધ થયેલી ઇંદ્રિય નાદે.
કેવળ નર્ક નિવાસી બિચારી;
કરૂણા કરીને એને બચાવો,
સદા દયામય રહે પ્રભુ રાજી— કાંઇ૦

પ્રભા— ૨૭

કેડલો મૂકોને મારો, કથ કોડીલારે
રાખો જરા મર્યાદારે, હો રંગીલારે જોગી,
પાલવ છોડો મારો સહ્યમાજી શાણારે,
લોકો દેખે ને મરૂ લાજીરે, હોજીરે રસીલારે જોગી,
સાનમા સમજો કંઇ ઝાઝું શુ કહીએરે;
દિલની ચોરી શુ જગ જાણેરે ? હોજી છબીલારે જોગી.
પ્રેમ મીઠો કરીને પીજીએ હો જીરે,
આવે ન ટાણે કટાણે રે, હોજી રસીલારે જોગી.

સરદાર— ૨૮

મહોબત અજબ છે પાની, દિલ બાગ બાગ બહેલાવે
દુનીયા બને મસ્તાની, અજબ દીવાની કોઇ પ્રેમજામ
પીવરાવે—મહોબત૦
પ્રેમદીવાનાં માનવી, તેમા છે શી નવાઇ ?
ઇશ્વર પણ તરસ્યો ફરે, કોઇ મહોબત શરાબ પાઇ;
મહોબત સરીખી ચીજ કોઇ બતલાવે— દિલ૦

૨૮

ઈશ્ક અમારા દેવતા, પ્રેમી અમારાં પ્રાણ,
નજર કરે દિલદારની, જાન ઉમર કુરબાન;
ચોળી મહોબત ખાક અલખ જગાવે—દિલ૦

૨૯

સરદાર—અય પ્યારી બુલબુલ મળી ગુલશનમાં,
દાસી—મારો પ્રીતમ ખેલે છે ચમનમાં— અય૦
સરદાર—કામિની કુંદન વરણી,
દાસી—લાલ વરને જ શું પરણી,
સરદાર—હાય કેવી સાકર ભરી છે વચનમાં— અય૦

પ્રભા— ૩૦

રમી રહી છે મનમાં,
નમણી -મણી. —રમી૦
પરવશ કીધા પ્રાણ છબીલી,
એ રસીલીને નવેલી;
ભૂલી ન ભૂલાએ મનોહારી છબી વદન તણી—નમણી૦

૩૧

પ્રભા—જાણ્યો જાણ્યો તમારો પ્રેમ
જાઓ શું છળી ?
વસંત—તારા રૂપમાં ભૂલા
ગયું દિલડું ગળી—

પ્રભા—જાઓ, પિયુ, મતલબવતી,
પરણ્યો બીજી નારી,
જુઠ્ઠાની સાથે જરી.
અમને નહિ વહેવાર.

વસંત—પરણુ હું પ્રેમદા
પ્રભા—રાજી થઈએ સદા
વસંત—(જો પરણું શું કો)
પ્રભા—(ભલે)
વસંત—(એમ ?)
પ્રભા—(હા,)
વસંત—(ઠીક ત્યારે સુમુહૂર્તમ્ શુભ લગ્નમ્ શુભમ્ભવતુ)
પ્રભા—(આશું ?)
વસંત—લગ્ન ગાંઠથી ફરી પરણ્યો બીજી પરી,
પ્રેમદા મળી મને પ્રેમદા મળા.

સરદાર— ઉર

અજબ શરાબે ઇશ્ક, જાને જાન પીયો પીયો
ફરીશ્તાનો પ્યારો શરાબ.
પ્રેમીનોએ ન્યારો શરાબ,
શરાબ શરાબ શરાબે,
પિયુએ પ્રીતિ બીજ વાવીયું, પાયું પ્રિયા જળધાર,
મહોબ્બતની દ્રાક્ષ મીઠી મીઠી થઈ લુમ લાખ હજાર.
પ્યારી પિયુ મળી ખેંચી પીધો અર્ક એ મુલદાર,
ફીકર નહિ બસ છો હવે પડતી ગળે તલવાર.

મળજો ગુલાબ મળજો સ્વાદ,
શોભત થાશે— દુ૦

સર્વે— ૩૩

આનંદ ફેલાવજો સકળ ઘરઘર-- આનંદ૦
મન ધરજો શ્યામનામ સુખ ધામતણું શરણું,
જન કરે કલ્યાણનાં કામ નિત્ય થાઓ;
નીતિ ધર્મ ધામ સુકામ, આ ભૂમિ થાજો કીર્તિવંતી-
આનંદ૦

અમૃત વરસાવો પુર ઝરમર પાણી ધન તન.
રસ કસ પૂરણ જમીન ભરાઓ ફળભરથી;
પ્રજા જ્ઞાનવાન બળવાન પામો જગતમા,
ભૂપ દયાળી પાળો પ્રજાને,
શાન્તિ સર્વત્ર છાઓ-- આનંદ૦

